

НСОУ
Курінь УПЮ ч.14
Станиця

ПЛАСТ
ім. С. Крушельницької
Львів

ЧИСЛО 6

- Спочатку всеж таки було СЛОВО...
- Вітаємо всіх **НОВО-НАРОДЖЕНИХ!!!!!!**☺
- РЕТРО-“Кохання Марусі та Гриця”
- **НАЙКРАЩІ ДІВЧАТА**-дещо про..

- **ЖАБКИ-МАНДРІВНИЧКИ**
Вибираєш куди поїхати?!
- Сьома сторінка-ШБ на ЛШ
- Голі Дейс-втратити, щоб почати цінувати
- ПРО СПОРТ – Дещо про Карпатський футбол.☺
- **Найдотепніші Анекдоти від Солохи**
- **Vita Nostra-Життя прекрасне!**
- **Я і МОЄ “Я” БЕЗ МЕНЕ – “Про растішку...”**
“Дружба між хлопцем і дівчиною”
“Стереотипи”
- **БАЙ-БАЙ МИЛА...**

Ось і прилетіли на СВ...
Ось і прилетіли на СВ...

Нарешті настало наше
довгоочікуване Свято Весни,
на яке ми чекали і до якого
готувалися цілий рік!!!

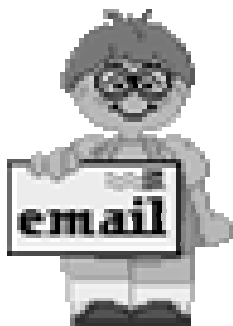
Розквітає весна, досягає свого апогею краса, голубіє небо, народжується на світ нове життя... Між сторінок приховані спогади, між слів – болючі страждання, між літер – наше життя, яке лине до вас. Пригоди, здобутки, пригнічення і відродження... наша душа, наша світла душа, огорнена теплом.

Ці слова – тендітний трепіт листя, ці рядки – наші мрії, невідомі бажання, або ж, як хочеш, пісенька без слів, яка хоче бути шедевром. Проста... не боюся цього слова. Так, вона, проста, породжує бажання жити, творити, здобувати.

Заглянь у своє серце, придивися уважно до свого розуму... пізнай красу вічності і вічність краси. Стань високим і сильним, перетвори слова на почуття, мрії – на нескінченний роман, відтворений у поезії. Твори себе, своє ім'я... не бійся слів, вони допоможуть зловити птицю Щастя за хвіст.

Пиши, висловлюйся, кричи на все горло... тебе почують! Варто лише сказати...

І «Гама» допоможе тобі реалізувати себе!!!

Свої листи надсилайте за адресою:

www.gama_14@ua.fm

www.sgyshchuk14@ukr.net
www.sofijka14@ukr.net

☺ !!!!!!!!!ВІТАЄМО!!!!!!!! ☺

День народження... ось так з кожним роком ми ступаємо все на крок далі і постійно йдемо вперед, бо дороги назад таки немає. Ото би ще хоч на мить повернутись назад, можливо, щоб щось змінити, можливо, щоб ще раз пережити, та це неможливо. То навіть думати про те, що було, що було би, якби повернутись і змінити щось. То варто йти далі і далі і пам'ятати лише хороше, щоб насолоджуватись ним, а погане лише тому, щоб робити менше помилок. День Народження лише раз на рік то варто все ж його, як для себе так і для друзів робити неповторним і кращим, ніж воно було рік тому. А найкращий подарунок – це щирі привітання і тепла посмішка!!! Ось читайте, запам'ятовуйте і готуйте подаруночки. Ну що ж потрудіться, списочок довгенький...

Щиро вітаємо новонароджених у травні!!! Рости́ть великі́ та щасливе́нькі!!!

Хай здійснення всіх мрій прийдуть зі сходом сонця, того великого дня, який подарував вам життя!!!

27.05.92.- Ведмідь Ростислав (к.ч.1)	18.05.91 – Михальчишин Роман (к.ч.11)	25.05.90 – Махрович Христина (Коренець)
7.05.90 - Завербний Роман (к.ч.1)	31.05.88 – Герцюк Оксана (к.ч.12)	16.05.91 – Кохман Юля (к.ч.50)
30.05.91 – Кендзьор Тарас (к.ч.1)	20.05.89 – Глушко Наталя (к.ч.12)	30.05.91 – Патик Устя (к.ч.50)
27.05.88 – Заходило Наталя (к.ч.2)	3.05.88 – Япик Мар'яна (к.ч.12)	25.05.90 – Шпак Софія (к.ч.50)
26.05.87 - Кравченко Аліна (к.ч.4)	14.05.89 – Сисак Ірена (к.ч.14)	23.05.93 – Сабара Анна (Заньковецької)
16.05.89 - Дмитрасевич Маркіян (к.ч.5)	24.05.89 - Пристай Іра (к.ч.14)	19.05.90 – Савула Андрій (к.ч.73)
29.05.89 – Куліковський Іван (к.ч.5)	26.05.89 – Чванькова Юля (к.ч.14)	21.05.87 – Іванов Максим (к.ч.73)
27.05.93 – Ледик Максим (к.ч.5)	28.05.89 – Янів Іра (к.ч.14)	4.05.94 - Скоробагатий Роман (к.ч.73)
16.05.94 – Лучко Віталій (к.ч.5)	21.05.91 – Войнович Андрій (к.ч.15)	5.05.94 - Ганиш Юрій (к.ч.71)
20.05.89 – Миколів Тарас (к.ч.5)	25.05.90 – Дрябля Роман (к.ч. 21)	19.05.94 – Калька Роман (к.ч.71)
5.05.89 - Огневий Юрко (к.ч.5)	30.05.91 – Дуль Ярема (к.ч.23)	16.05.94 – Коць Олег (к.ч.71)
19.05.92 – Ерестенюк Ярина (к.ч.6)	22.05.91 – Лучко Микола (к.ч.23)	4.05.92 - Гашинський Олесь (к.ч.71)
15.05.90 – Каратник Юрко (к.ч.7)	11.05.90 – Старощак Дмитро (к.ч.23)	4.05.87 – Гвоздович Юрко, ЛЧ
27.05.90 – Косатко Андрій (к.ч.7)	12.05.91 – Рибицька Софія (к.ч.26)	
17.05.88 – Литвин Андрій (к.ч.7)	2.05.91 – Ячмінська Ярина (к.ч.26)	
17.05.87 – Петелько Олексій (к.ч.7)	28.05.94 – Грабець І. (к.ч.30)	
3.05.89 - Фургала Орест (к.ч.7)	16.05.86 – Чумак Н. (к.ч.30)	
30.05.93 – Гнатюк Настя (к.ч.8)	19.05.89 – Бойко Христина (к.ч.36)	
4.05.91 – Дронюк Мирося (к.ч.8)	23.05.88 – Говдиш Марта (к.ч.43)	
26.05.87 – Кравчук Катерина (к.ч.8)	28.05.89 – Кучкуда Роман (к.ч.43)	
16.05.92 – Глуховецький Ярмо (к.ч.11)	21.05.88 – Пилип'юк Ярина (З.Ф)	
	13.05.94 – Вуїв Тарас (к.ч.69)	
	12.05.92 – Кухлевський Юліан (к.ч.69)	
	28.05.91 – Гадчук Андрій (к.ч.69)	
	12.05.94 – Антонів Христина (Коренець)	

Вітаємо ст. пл. Славка Юрчишина, ОЗО з народженням донечки Даринки! Бажаємо маленькому сонечку міцного здоров'ячка!

☺ Юля Чванькова ☺

Візуальна частина розповіді про патрона, т.ч. гетьманщинської про
її творче, сповнене чаром життя.

А тепер у вас у кишені можна вже дізнатися деякі факти про Марусю Чурай, патронеси куреня 12 ім.
Марусю Чурай, ім'я якої не раз чули і не раз називали...

Кохання до Гриця...

Маруся Чурай – символ пробудження України, української пісні і наряду, символ дівочої чистоти і вроди, вірності і палкого кохання, міцності духа і великої сили волі, відплати за зраду і великого жіночого болю.

На сьогодні світо не так багато про Марусю, адже все згоріло разом з Полтавою влітку 1658. В основному все це дані, які збрала Ліна Костенко на Полтавщині для поеми "Маруся Чурай". За переказом, Маруся народилась 1625 року в Почтаві. Її бабцю вважали чародійкою. Батько Марусі, Гордій, був страчений у Варшаві і Маруся залишилася з матір'ю Горпинею.

Їхні зв'язки були дуже тісні, єдине, чого справді було багато, – це любов до української культури і великої любові до української рідної, сирітського дитинства Маруся товаришувала з сусідським хлопчиком – Грицьком Бобренком. Вони разом пасли гусей, купалися в Ворсклі, допомагали матері-вдовиці на господарстві, кожного дня знаходили для себе нові і нові розваги.

І, якщо досить часто буває у житті – дитяча дружба переросла в кохання: велике, чисте, щире.

Коли Грицько пішов з Почтавським полком в похід, Маруся не могла знайти собі місця і виливала всю свою тугу в піснях. Все село було вчеплене, що весілля відбудеться зразу після повернення волю. Так воно і мало бути: Маруся вже вибила рюшники, Грицько зібрав сватів, але... стара Бобренчиха не хотіла, щоб її синок жив у злиднях тож намовила сина свататися до Вишньківну, бо вона була красунею і приданком у неї дві тисячі, як і було тоді заведено, не міг не погодитися батько, той заручився з Галею.

Маруся хотіла поїхати з ним, але вона вже не співала, навіть хотіла втопитися в Ворсклі, в тій самій, на берегах і в водах якої колись провів стільки часу, але від цього її врятував Іван Ісидор, який був донесений закладений в

Марусю. Дані вона за "рецептом" бабці зварила собі зілля, але це змогла цього випити, бо саме в той вечір прийшов

Якщо ви хочете щоб в наступному номері було надруковано інформацію про вашого патрона чи патронесу, то напишіть нам!! На картку листа вкажіть <до Ретро> чи скористайтесь електронною адресою: gama_14@ua.fm або зверніться до редактора рубрики.

Гриць, щоб просити прощення, покинути Галю і зробити перепросини, посватав її Марусю. Ніхто не знає як і чому, але те зілля випив Гриць.

Наступного дня його не стало... І звинуватили в цьому Марусю. Суд. Розлучена Бобренчиха в жалобі. Вирок – смертна кара. Наступні три дні Маруся провела у в'язниці. Ввечері розмовляла з зорями, а коли знесилена впала на сіно і заснула, то побачила вві сні все своє коротке життя: дитинство, юність, батьків, товаришів і, звичайно, Гриця. По дорозі з тюрми люди кидали їй услід: "вбивця", "відьма", "так тобі і треба".

Та перед стратою звідки не візьмись – Іван. Він привіз листа від гетьмана Хмельницького. В ньому було сказано, що в Україні і так гинули тисячі людей, а Марусю, батько якої поклав голову за Україну, і що складала такі чудові пісні, якими жила вся українська земля, хочуть стратити навіть не довівши її вину. З цим не всі були згодні, проте відпустили дівчину. Горпина померла, Іван знову пішов у похід. Маруся ледь витримала цей удар, тому пішла на прощу до Києва, де познайомилась з дідом, який навчав її життю. Згодом захворіла на сухоти. Повернувшись, побачила, що від Полтави лишився тільки попіл.

Та все ж вернулось військо, вернувся Іван... Запропонував їй, такий знесилений, хворий, обвінчатися у церкві без змовин і сватів, хотів щоб залишила по собі пам'ять – таку ж співочу дитину. Та не склалося.

Прийшла весна, знову розпочалась війна.

Отак і померла Маруся на самоті, залишивши за собою низку пісень, які згодом стали народними. До них відносяться "За світ встали козаченьки", "Зелений барвіночку", "Не плач, не журися, а за милого Богу помолися", "Рости, рости, дівчинонько", "Ой у полі три криниченьки", "Ой не ходи, Грицю" та ще багато інших.

Найкращі

Дівчата

„Позір! По курнях в дволаві збірка...” Навколо багатько пластунів, всі тупочуть, шумлять, міняються місцями, „Який це курінь?, А це?...” Ніхто не чує, зрештою це не дивно – збірка. Іде ж це вони. Ага, треба

присісти, так буде легше знайти. А ось там і вони. Так, - це справді класно мати такі особливі смугасті штуци.

Така кумедна історія вже здавна передається одному з уст в уста в нашому курені. Це, мов народна творчість, яку

вже мабуть знають всі (навіть мій новацький рій ☺). А скільки вже нам рочків? Можливо ви знаєте, але якщо ні, то нагадаю, що 11. Цікаво, що не весь цей час ми мали жовті і чорні барви, але це вже інша історія.

А час завжди нетерпеливо щось міняє: одні гуртки, постаті, фотографії, картотеки ідуть в минуле, стають архівними, але ми не забуваємо періодично з них струшувати порох.

І в цей же час тішимося теперішнім („Едельвейсами (сподіваюсь)”, „Потерчатами” і „Медовідками”) і теперішньо-майбутнім („Феями вогняної долини”).

Звичайно ми маємо свої особливості. Адже не всі гуляють о 7 ранку в сонячну погоду Львовом з парасольками і в сонячних окулярах, цитуючи уривки з улюблених книжок. Маємо свої приколи, нестандартні жарти, але це не дивно.

Вже за стільки часу сформували свої певні традиції (часто вони збігаються з народними чи загально пластовими, але...). Так, наприклад, ми завжди стійкуємо в церкві св. Михайла, а вертеп робимо лишень самі, тобто без хлоп'ячих куренів, щедруємо, маємо безліч пісенок, які заслуговують на титул 2-ої, 3-ої, ..., 9-ої, чи 10-ої за порядком курінної пісні.

А ще ми безмежно любимо. Любимо один одного, любимо курінь, любимо Львів, Пласт...

☺ Оксанка Беляєва ☺

ЖАБКИ - МАЦАРВІЧКИ

* * *

Недавно я отримала можливість взяти участь у щорічному обміні учнями між двома містами – Львовом і Фрайбургом. Вже скільки років вчуся в рідній 28 школі, набуваю знання німецької мови, а тепер ще й отримала чудову можливість попрактикуватися в її застосуванні у спілкуванні з однолітками, учнями фрайбурзької гімназії ім. Й.В. Гете. Навчання мови полягає не лише у вивченні

граматики, лексики, орфографії, але й у практиці. Саме вона показує, наскільки ми вміємо володіти мовою в житті і спілкуватися з людьми, які мають свою культуру, ментальність і спосіб життя, трохи інше бачення світу.

Всього ми перебували в цьому місті лише тиждень, але цього було достатньо, щоб досхочу поспілкуватися, побачити багато цікавого, гарного, відомого і з'явилася хвилька вільного часу, вирішили походити по французьких магазинчиках, подивитися на всі «писки моди», понюхати «запахи Франції» (це я про парфуми, не подумайте про щось інше) і звичайно покуштувати смачненьких солодощів...

Жодного паспортного контролю, жодних нишпорень по сумках... Європа. Хочеться, щоб і в нас так було.

Одного сонячного ранку, зібравшись біля гімназії, ми вмостилися в автобус, яким ми доїхали до Страсбурга. Знову ці казкові вулички, ліхтарники, музика на площах, маленькі крамнички з пречудовими сувенірами, м'якенькими іграшками і мальовничими поштівками. Після цікавої і веселої екскурсії, коли боку видно Францію, а з іншого – німецький Шварцвальд... Краса, як на картинці. Правда вхід в замок не з дешевих – 7 євро, але це того варте. Стояли на горі, дивилися на панорами і не усвідомлювали, що це Франція. Так, то була Франція!!!, легендарного і просто пізнати життя інших людей і їхні звичаї. Їхали ми досить довго. Спочатку до Перемішля

українським автобусом. Потім до Кракова 6 годин поїздом, з Кракова до Берліна цілу ніч (в купейному поїзді, де купе складається з шести ліжок – жак), з Берліна до Фрайбургу швидкісним поїздом – м'яким, безшумним і комфортним, ще десь годин 7 і в годині третій ми вже були на вокзалі. Було моторошно і страшно, ноги підкошувалися, бо саме тут, в залі очікування на вокзалі відбувалося розподіл нас по сім'ях. Всі переживали, щоб не попався якийсь панк чи скін, чи сімейка, яка б тебе не годувала і взагалі не звертала на тебе уваги... Мені повезло. Я і моя німкеня одразу ж познайомилися. На вигляд вона була досить мила і в спілкуванні така нічогенька. Я одразу почала багато говорити, вона в мене розпитувалася про дорогу, про мою сім'ю, про Львів. Розказала трохи про себе. Ми сіли в трамвайчик і поїхали до місця, де я мала «почуватися як вдома» цілий тиждень. Прийшовши додому познайомилася з її мамою, братом. Трохи попоївши, вирішили трохи погуляти ще по місту, пішли на гору, з якої було видно весь Фрайбург, пофотографувалися і пошкандибали додому. Завалилася собі в ліжко, подякувала Богу, що поталанило із сім'єю і міцно заснула. Наступні дні ми ходили до школи, мали екскурсії по місту, швендялись по красивих крамничках, ходили в затишні кафе – одним словом, розважалися. На вихідні сім'я моєї німки вирішила мене повезти до Франції в замок Верхній Кьонігсбург. Герцог Швабський Фрідріх Гогенштауфен, якого називали Однооком або Кривим, судячи по всьому прекрасно оцінив стратегічне значення гори Штофанберг (висота 755 м, простягається з заходу на схід перпендикулярно рівнині), оскільки перша згадка про цей замок датується XII століттям. Цей замок знаходився на перехресті важливих торгових шляхів. Сьогоднішній вигляд замку є результатом довготривалих реставраційних робіт, які були проведені на початку

століття архітектором Бодо Ебгардтом на замовлення Вільгельма II Гогенцоллера, який побажав перетворити замок не в королівську резиденцію, а в музей Середньовіччя... Гарна місчинка... З замку з одного... Ще цікавий момент, в цій невеличкій прогульці до Франції – перетин кордону. Для нас, українців це було (слово «дивно», це м'яко сказано) шокує. Переїхали через кам'яний міст – і вже були у Франції. Час минув дуже швидко. Ніби тільки стояли на тому вокзалі, тряслися коліна, очі злипалися від втоми, а голова крутилася від радості, що ти, нарешті, в омріяній Німеччині. А тепер знов стоїш на тому ж вокзалі, обіймаєш тих друзів, які лише за 7 днів стали настільки близькими. Всі стояли і бажали щасливої дороги, прощалися... Казали: «До побачення», щоб в червні зустрітися тепер вже у Львові і показати їм, які ми є. Справжні, гостинні і приємні львів'яни, завжди оптимістичні і веселі.

Досвіду набула... Світу побачила... Пізнала людей. Не сподобалося лицемірство, нещирість їхніх посмішок, а ще постійне нагадування в трамваї, коли ти готувався до виходу, «Bitte, aussteigen!» (будь-ласка, виходьте). Цей голос ще й досі прокручується в мене в голові. Коли я їхала додому, дуже тішилась з того, що живу саме тут, в моїй рідній Україні. Бо тут тобі допоможуть, вислухають, порадять і зрозуміють. Щирість і гостинність – цінуймо це в нашій нації, бо це – наша рідна земля, і тут ми є Людьми. Пізнаваймо світ, мандруймо... Стараймося побачити за життя якнайбільше світу, але пам'ятаємо, що лише твоя земля тебе приголубить, зігріє... Дасть наснагу жити і досягати.

☺ Соля Кейван ☺

Що ж, весняна пора закінчується, солодкі мрії про щось неземне і красиве покидають нас і ми починаємо сприймати все таким, яким воно є. Теплі промінчики травневого сонечка нагадують нам, що на зміну весні приходить чудова пора-літо! І одразу в голові постають різні асоціації: море... пісок... гори... мандри... Мандри?! Саме так! Наступає пора для мандрування! Мабуть, вже багато хто вирішив, куди саме помандрує цього літа. Які в тебе плани на літо?

Щоб відповісти на це досить складне запитання подаємо нижче список таборів, на які можна поїхати.

-Культурно-пізнавальний табір "Стежки Культури"

Час: 26.07.-8.08 (орієнтовно)

Мета: знайомство з культурно-історичною спадщиною України.

Якщо ти бажаєш отримати незабутні враження або просто захоплюєшся історією своєї держави, маєш хорошу нагоду поєднати корисне з приємним, адже

програма табору передбачає безліч захоплюючих екскурсій, цікавих знайомств і пригод.

Маршрут "Стежок Культури 2004":

Київ-Чернігів-Соколиний Хутір-Іржавець-палац Тарновських в Качанівці-Київ-Переяслав-Хмельницький-Черкаси-Чигирин-Холодний Яр-Тальне-Умань-Київ.

-Крайовий Спортивно-вишкільний табір "Калиновий оберіг"

Час: 9.08.-24.08.

Мета: здобути навички у різних спортивних іграх, розширити знання про певні види спорту.

Чудовий шанс попрактикуватися у таких видах спорту, як футбол, волейбол, бейсбол, фрізбі, регбі, легка атлетика, та ще багато спортивних змагань, а також табору Олімпіада, козацький день, смуга "насолон", Суперова тоборова сторшина і взагалі безліч цікавих вражень!

-Крайовий мистецько-спортивний табір "Елегія"

Час: 10.08.-21.08.

Програма табору насичена різноманітними цікавими гутірками, спортовими змаганнями, алярмами по перевірці знань і пластовій готовності. А також творчі ділянки такі, як батик, малювання бандан, ліпка з глини. Цікавими елементами є гутірки з маскування, сигналізація, стрільба з лука і рушниці, самозахист, здача вмілості ВФВ, 1, 2 пера, ну і, само собою, маса цікавих спогадів і нових друзів.

-Історичний табір "Козацька чайка"

Час: 9.08.-22.08.

Мета: Pozнайтися з історією стародавніх міст, в яких колись жили козаки, їх культурою, традиціями. Маєш прекрасну можливість дізнатися багато цікавого про історичні пам'ятки України, навчитися пересуватися на "чайках", як це робили козаки, оволодіти прокладним мистецтвом. Також можна навчитися готувати козацькі страви, співати козацькі пісні, виготовляти собі зброю і спробувати відтворити побут Січі.

Місце проведення "Козацької чайки 2004": Дніпровська область, Царичанський район.

Німецький табір "Було і буде"

Місце проведення табору: Німеччина, пластова земля Гохлянд поблизу Кенінгсдорфу (Баравія). Учасники табору-пластуни з багатьох країн світу.

Мета: розвинути Пласт в Німеччині, познайтися з пластунами з-за кордону, а також відвідати історичні місця краю.

Крайовий кінний табір "Герц"

Час: 9.08.-22.08.

Захоплюєшся кінськими або верховою їздою? Тоді це саме для тебе! Тут можеш дізнатися багато цікавого, навчитися кататися верхи на конях, отримати масу адреналіну і незабутніх вражень.

Крайовий летунський табір "Чота крилатих"

Час: 9.08.-22.08.

Це табір для тих, кому хочеться поспробувати себе у досить екстремальних літальних видах спорту. Учасники табору можуть бути старше юнацтво і старше пластуноство.

Крайовий мистецький табір "Метаморфоза"

Час: 9.08.-22.08.

Мета табору: навчитися творити, відкрити свої приховані таланти.

Поринувши в мистецтво, маєте можливість перенестися на кілька століть назад, відчувати дух тієї епохи, і спробувати творити в цьому стилі. До програми табору входять такі гутірки, як графіка, соломоплетіння, писанкарство, розпис тканини, художня кераміка, акторство, фотодизайн, обробка дерева, пляшкарт, ткацтво, обробка шкіри, а також плетіння фенечок.

Крайовий вишкільний табір "Легіон"

Час: 9.08.-22.08.

Це табір, який виховує в юнацтва силу волі, духу й тіла. Табір вирізняється з-поміж інших своєю зорганізованістю. Його переходять найсильніші і найвитриваліші. В програмі табору вишкільні змагання, маскування, стрільба, багато мандрівок.

Крайовий морський табір

Час: 9.08.-22.08.

Табір відбувається на Дніпрі, на острові, на який потрібно переправляти все спорядження і продукти. Учасники мають можливість вивчати морські традиції і звичаї, слухати інструктажі а згодом все пробувати практично. В кінці табору відбувається мандрівка до Труханового острова.

День Пласту

Цього року ми відзначаємо 93 річницю створення організації Пласт. Важко повірити, що вже минуло стільки часу з того визначного дня 12 квітня 1912 року, коли у приміщенні академічної гімназії відбулася перша присяга! Так, вже 93 роки... Зараз, стоячи серед стін гімназії, задумуєшся над тим, як саме зароджувався Пласт. В уяві виринають картинки першої присяги, як юнаки першого пластового гуртка стоять на колінах біля прапора. Бачиш в юнацьких очах, повних запалу, прагнення досягнути мети, оправдати ті надії які на них покладав народ.

Цього року День Пласту був не зовсім звичайним, тобто не таким, як минулого року... особливо для крушельницьких. Адже окрім святкування 93-ої річниці створення Пласту, відбулася також посвята прапорів куреня ч.14 ім. С. Крушельницької та куреня ч. 12 ім. Марусі Чурай. Ще до кікця не усвідомлюючи величності цієї важливої події, ми зібралися зранку біля церкви. Зараз, коли вже

минуло трохи часу починаємо розуміти, наскільки це важлива подія і житті куреня. Близько двох років ми чекали на те, що в нас буде курінний прапор, не говорячи вже про те, як про це мріяли наші виховниці. І нарешті цей день настав. Переповнені емоціями ми попрямували до академічної гімназії, де відбувалося склвання присяги, а також іменування юнацтва. Було дуже приємно бачити старших сеньйорів, які також прийшли на це свято. Наступною частиною був вимарш до Личаківського кладовища, де відбулася посвята пам'ятника пластунам.

Історія твориться щогодини, щодня. Ми повинні пам'ятати про ці важливі дати зі сторінок нашої історії!

☺пл.уч.Софійка Сидір☺

ШБ на ЛШ

„...Мандрували ми через яри, буреломи" подумали ми і забили, високі відомі і невідомі підкоряли вершини і спускались у низини лишень для одного - щоб відбути „ШБ"...

Для тих, хто гадає, що акція це суто дівоча, то ми скажемо, що нічого ви не знаєте, бо це - „Школа Бізонів" - виховно-вишкільна мандрівка суворого режиму к.ч. 7 ім. Петра Конашевича-Сагайдачного, що відбулась 14-15 травня в урочищі Гнилий Потік, де зазвичай «Лісова Школа» відпочиває (навіть халявить, не те, що ми! :)) поблизу смт. Славсько.

Після доволі звичайних речей, таких як розтаборування, нас відправили на пошуки днів. Ось тут ми і зайнялись нашою улюбленою справою, а саме - халявою! В той час, як старшина думала, що ми посилено збираємо дрова, ми просто сиділи в затінку дерев і думали про вічне... :)

Протягом всієї мандрівки постійно кудись зникав наш комендант (Сашко Свистун). Як він пояснив, він просто мав проблеми з шлунком. По аромату, який стояв у всіх навколишніх лісах, проблеми були такі серйозні! :-)

Після кількох гутірок відбулась теренова гра, переможцями якої за даними ЦВК стала команда у складі Юрка Куркевича, Андрія Сікачовського та Назара Соболя. Закінчився вечір грандіозним гала-шоу, за участю нашого ансамблю „Сонечко" і спеціально запрошеного гостя - соліста великих і малих театрів, Міська з Сірків. Заспівавши все, що ми знали і розлякавши всіх тварин у радіусі 10 км, ми згадали про Юрка Каратника, який у неділю відсвяткував 15-річчя від дня свого народження. Їли ми халепу, запиваючи киселем...

Наступного дня ми знов вислухали курс гутірок і взяли участь у Лисячому бізі, переможцем якого в результаті став

іменинник Юрко

Каратник. Попередньо цього дня планувалося підкорити Маківку, але, зважаючи на погану погоду, було вирішено відкласти цю подію на невизначений термін.

Повертаючись вже у Славсько, Сашко вирішив зрізати шлях (ну, наївний!). Він, сказавши „за мною ходом руш", повів нас лісами, у яких не те що нога людини не ставала, там навряд наважуються гуляти дикі тварини! Думки, які виникали в учасників, коли вони котились вниз з гори і потрапляли в болото, краще не наводити. Зрештою, ми випадково таки втрапили в Славсько...

Вже у Славську ми собі пішли купувати шось перекусити. Вирішили купити йогурти, тому питаємо: "Скажіть, будь ласка, у вас йогурти свіжі?" "Які?", - запитує у свою чергу продавець. "Оці-о", - і ми тицяєм на йогурти "АГРО". "Аааа, так, так. У нас ВСІ йогурти свіжі". "То чого ж ви питалися, про які ми питаємося?", - не витримує Місько (курінь Івана Сірка, єдиний гість мандрівки). "А я думала, що ви питалися за ці маленькі", - і показує на йогурти "Ерман". "То вони не свіжі, так?", - не вгамовується Місько. "Ні, свіжі". Ну і що тут скажеш? ;)

Дорогою додому, в комфортній електричці "Мукачево-Львів", познайомилися з Католицькими Скаутами, котрі є у Львові. Разом з тим запросили їх до нас на Свято Весни (от, млинець, цей застком Ярко ніяк не вгамовується!), попередньо залишивши свої контакти, і благополучно вернулись до Львова, де нас чекали мами, тати та інші близькі родичі та знайомі, що за ці два дні встигли засумувати за нами. Єдине, що залишилося невідомим - де ж сховали той оркестр, що мав нас зустріти?..

Втратити, щоб почати цінувати

Десь місяці так три тому зі мною трапилася дуже неприємна пригода, через яку змінилося якщо не все, то точно половина мого життя... Я зламала праву ногу...

Це був сонячний зимовий день, навкруги блискіт пухлячий сніжок, а з неба летіли білесенькі

сніжинки. І я ніколи не повірила б, що у таку прекрасну, чаруючу погоду може трапитись щось, схоже на якийсь там перелом, ну звичайно, якщо я сама не була би свідком такої ситуації, не говорячи вже про те, що я у ній відігравала головну роль. Я не стану описувати подробиці цієї вкрай надзвичайної ситуації, бо не думаю, що комусь буде дуже цікаво таке читати, крім того тема мого допису полягає зовсім в інша...

Так от, опинившись у лікарні на другий день з гіпсом на нозі (причому, по кольору дуже схожим на цей чарівно-білий лапаний сніг, який вкривав вулиці Львова, однак гіпс, принаймні мені, зовсім не здавався таким чудовим). Починаючи помаленьку усвідомлювати на скільки довго я приречена бути у цьому гіпсі, а це означає бути обмеженою у майже всіх речах, які мені приносили задоволення, замкнувшись у чотирьох стінах своєї кімнати, мені ставало погано. Признаюсь - це було не найкраще почуття, яке мені доводилось відчувати. Звичайно, що вдома було значно краще ніж у лікарні, але прийшлося взятись за навчання, яке я встигла прохалювати за останні тижні, а гіпс почав мені дуже сильно надокучати.

І тут виникає логічне запитання : "До чого ж тут життя, яке тільки має початися, коли здається, що волосинка за яку ще тримаються твої нерви - ось, ось так і обірветься?". Справа в тому, що у такій ситуації не потрібно думати про щось погане, запевняючи саму себе, що ти вже ніколи повністю не повернешся до попереднього життя, а навпаки про добрі та хороші речі, від яких тобі стане легше та приємніше на душі. Наприклад, пригадати, що у тебе є друзі та рідні, які тебе люблять та ніколи не забувають і яким ти лишаєшся потрібною. Я також впевнена на всі 100%, тепер умію ходити на двох ногах, на яке

я навіть ніколи не звертала особливої уваги, буду цінувати набагато більше, не говорячи вже про навколишнє середовище, яке буде мене оточувати. А також

у цей нестерпний та безнадійний для тебе час, ти маєш можливість задуматися над цілим своїм життям і зрозуміти те, що можливо у ньому необхідно щось змінити. Поставити собі запитання: "Може ти робив щось не так? Може ця історія, що трапилась чомусь саме з тобою, не просто так?". І накінець можна уявити собі, що могло статись набагато гірше і що це лише випробування долі, яке потрібно перетерпіти та перечекати. І це сказано, а точніше написано не тільки, щоб роз'яснити, як все відбувалося зі мною і не тільки для людей, які мали, або мають якісь переломи, вивихи, або якісь тяжкі ситуації, а й для всіх хто відчуває себе у тяжкому чи безнадійному стані, незважаючи на те, чим він спричинений.

Отже, напруживши свій мозок і осмисливши у ньому все те, що тут написано, ти маєш можливість усвідомити, що ЖИТТЯ ДЛЯ ТЕБЕ ТІЛЬКИ ПОЧИНАЄТЬСЯ!

©Соломея Пелех©

КАРПАТСЬКИЙ ФУТБОЛ

Основні положення:

В основу правил гри покладені адені правила американського футболу. Тривалість гри – два тайми по 20 хвилин. Зони по двох бокових сторонах позначаються порціями. Кількість осіб повина бути однаковою, не менше 4 осіб.

Початок гри:

Гра починається з центра поля. Гравці нападаючої команди розташовуються так, щоб кожен з них не

виходив за лінію початку зони з якої починається

атака. Гравці команди захисту розташовуються на відстані не менше 1 м від початку зони нападу

Набрання очок:

Знесення м'яча на територію "зони захисту. Закидання м'яча в зону захисту суперника з обов'язковим заволодінням у даній зоні м'ячем партнером, не даючи м'ячу торкнутись до землі. Гравці нападу можуть перешкоджати гравцям захисту їх зупинці в

- рамках правил,аналогічно правилам для гравців захисту.гравці команди нападу можуть ініціювати вплив на гавців захисту в рамках описаних

правил.Занесення м'яча можливе:

- внаслідок проходження усього поля одразу;
- шляхом проходження поля по зонах.

Напад може починатися з початку будь-якої зони, крім "зони захисту".Зони можна проходити лише за дві спроби атакуючої команди.Спроба вважається невдалою з залишенням м'яча у команді у випадку торкання м'яча землі від гравця команди нападу(мертвий м'яч).Розрахунок проходження зон проводиться від місця зупинки атакуючого гравця.

Стратегія нападу:

Центральну роль в атакуючій команді відіграє – КВОТЕРБЕК.Вкидання м'яча здійснюється протягом 10 секунд після свистка з кривом "ХАЧ" переднім нападаючим гравцем квотербеку,який надалі визначає подальшу стратегію нападу.Отримуючи м'чквотербек може: - постаратись пройти поле (зону) самостійно;

- віддати пас партнеру.

Нападаючий, що отримав пас від квотербека пас віддавати не може. Захист:

- перехоплення м'ча;
 - вихоплення м'яча;
 - зупинки суперника шляхом фізичного впливу.
- Зупиняти можна способом блокування корпусом, виштовхування за межі поля(можна лише корпусом та руками).У випадку перехоплення м'яча у повітрі команда

захисту стає командою нападу.Тоді не можна передавати м'яч партнеру.

© Юля Чванькова ©

☺ ☺ ☺

Зберіть десять кришечок з-під кока-коли, п'ятнадцять пачок сигарет, обгортки від шоколаду, порожні пластикові склянки - і взагалі, наведіть порядок удома...

☺ ☺ ☺

- Чому у всіх американських фільмах повинен бути негр?

- Тому що без них фільм не був би кольоровим.

☺ ☺ ☺

Учитель географії приходить до лікаря:

- Що у вас болить?- запитує той
- Нога.
- Де?
- На північний-схід від п'яти...

☺ ☺ ☺

Літній чоловік п'є пиво і лається. Мовляв, у його часи все було краще. Раки-більші, пиво-смачніше, небо-блакитніше. Молодий слухав, слухав і не витримав. Каже у відповідь:

- Ого! Як ви за одне своє покоління все навколо споганили!

☺ ☺ ☺

Виходить мамонт на галявину, неспішно так, поважно. Раптом вибігають із лісу слони, пробігають галявиною, збивають мамонта з ніг і втікають. Мамонт встає, обтрушується і каже:

- Як же мені допекли ці скінхеди!

☺ ☺ ☺

- Земля!!! Капітане!!! Земля!!! Ура-а-а-а-а!

- Недоумку, ми ще не відплили!

☺ ☺ ☺

Загадайте число, помножьте його на три, відніміть 12, поділіть на 2, додайте 83, зведіть у квадрат, додайте рік свого народження і відніміть 100. Результат, що вийшов, нафіг нікому не потрібний!

☺ ☺ ☺

Національний оператор мобільного зв'язку UMC запроваджує новий тариф "Селянський": ціна стартового пакета-кубометр дров, поповнення рахунку-10 яєць чи літр молока.

☺ ☺ ☺

У загсі:

- Наречений, ви згодні взяти за жінку Клавдію Іванівну Сидоренко?
- Так!
- Наречена, ви згодні вийти заміж за Петра Петровича Петренка?
- Ще б пак! На сьомому місяці!

☺ ☺ ☺

А давайте всі один з одним поділимося! Василь ковбасою, Іван- півлітрою, Петро- огірками!

- А ти чим поділишся?

- А я поділився ідеєю!

☺ ☺ ☺

- учора я зізнався нареченій у всіх своїх гріхах!
- Ну і що?

Не допомогло, весілля за два тижні.

☺ ☺ ☺

©пл. уч. Соломея Пелех©

...втрачати і далі жити

Тебе вже нема. Нема недоспаних ночей і солодких днів, мужнього плеча і ніжнього погляду. Ти пішов і навіть благання не спинили тебе. А я й не благала. Не змогла. І навіть не збиралася. Обоє гордих і нестримних, впевнених і живучих, готових йти в вогонь і в воду. А потім раптом все обірвалося.

Тоді падав сильний сніг, небо не хотіло бачити нас, і тому прикривалося холодним, морзними слізьми, ніби також плакало за ці розчарування...ми йшли і мовчали. Ми йшли і насолоджувалися останніми миттями нашого існування. Ми мріяли в душі, але були вже зневірені в майбутньому. Хотілося все раптом повернути, Але жодному не вистачило сили сказати: «Я піду з тобою до зірок. Ти моє сонце, гори і вітри. Ти моє повітря і наснага...» Погляди не зустрілися ні на хвилинку, очі дивилися в невідомість і якимось холодно іскрилися минулими спогадами...Хотілося так йти вічність, хотілось відчувати тепло і гарячу мрію поруч. Та ми все йшли і не намагалися її повернути.

На обличчі сіяла усмішка, приховувала все, що всередині бунтувало і хотіло вирватися на волю. Хотіло закричати: «Я тут! Візьми мене в свої сни! Пригорни ніжно, як колись. Скажи своє неймовірне «щось» і я полечу до тебе! Я збудую тобі світ, подарую небо і зірки, тільки не йди, благаю...»

Пішов...і вже не повернеться. Пішов, повернув своє обличчя назустріч вітру, поглянув востаннє - так пекельно і ніжно. Холодні мрії проводжали його в незвідану дорогу. Куди він йде? Хоче повернути, та щось спиняє. А може і не хоче. Просто йде на зустріч пригодам, світу, в якому вже не буде нас. Там залишаться байдужі зорі, красиві слова, ніжні дотики і наївні, дитячі мрії, чарівні звуки наших душ, які трепетно злітали до світла. Там залишився той час, який безупинно плив у даль і навіть не питаючи нас, чи ми того бажаємо, стирав із нашої пам'яті найприємніші миті нашого зимового сну. Колись ми йшли, колись боялися зайвого подиху і слова, так бережно цінували одне одного і хотіли вершин. Хотіли. Хотіли і здобували...Ці красиві крапельки життя, ці животворні сльози... дякую за них. Дякую за сни, хоча їх не було – таких кольорових та щасливих. Та все-одно дякую. Ти мене навчив розуміти, довіряти і кохати. Дякую за то, що ти був зі мною...більше ні за що. Мені цього було достатньо, щоб повірити в себе.

Цієї ночі знову холодно. Я сиджу в своїй кімнатці, огорнений глибокими сутінками...звучать ті звуки, які колись в мені будили бажання і творили тебе...Вчора від них було боляче, бо спогади давалися мені в знаки. Вчора була пристрасна ностальгія за тим, що не станеться...Сьогодні це лише звуки. Такі прості і беззмистовні. Я їх чую. Але не вловлюю. Хочеться, щоб вони мені навіяли запах твоїх вуст, погляд твоїх очей,

Таїна слова

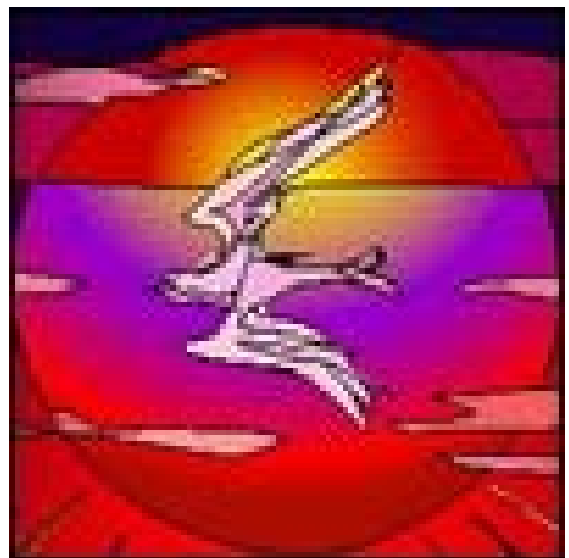
Багато непорозумінь виникає через мовну недбалість, і ми часто ображаємо одним одним, зовсім не бажаючи цього, через невміння чітко висловити свою думку. Адже від того, наскільки точно ми втілюємо в слова, формулюємо свою думку, наскільки вільно володіємо мовою, залежить і те, як нас зрозуміють інші. Дуже часто бувають такі випадки, що сказавши щось, ми не до кінця задумуємось над тими словами – адже словом можна не тільки потішити чи розвеселити, а й образити людину. Чому так рідко ми вникаємо в те, що вже сказали? Чому не подумаємо спершу, ніж щось вимовити? Так, я розумію: такий світ, такі люди, такі ми. Кожен з нас може зробити дурницю, про яку потім шкодуватиме. Ясна річ, що ніхто

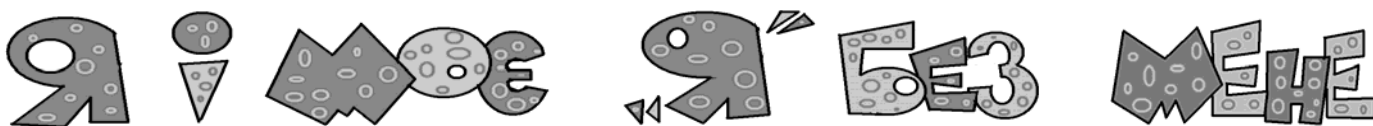
завже не повернуся ні думками, ні спогадами, ні слізьми, нічим, щоб могло б мені нагадати про ті миті. Ти залишишся недочитаною сторінкою мого відчувала.

Зовсім інший світ, зовсім інші мрії...Вже без тебе. Колись мав бути кінець і ось він...наповнених барвами похмурого неба...Але це тільки - раз, два, три...Нестримно пульсує ритм, який тоді я не

Я сильна, я безмірно живуча. Я собі тебе загорну у рожеву пелюстку троянди, заховаю десь далеко в серце і швидкоплинного і безтурботного, солодкого і до нестями красивого життя... Іди і хай з тобою тікають всі переживання. Будь для когось мрією, будь скарбом і надією. Для мене – це лише світло, яке колись сяяло в кінці тунелю і згасло. Та раптом серед пільми засвітився ліхтар перемоги, я зрозуміла, я все зрозуміла і пішла з гордо піднятою головою, чистою душею і гарячим серцем до зірок. Без тебе. До мрії. Без марних слів. Один на один з життям. Так легше. І я переможу.

☺ Соля Кейван☺

Мабуть, ніхто не може сказати, що він ніколи не Мріяв! Погодьтеся – це є невід’ємною частиною нашого життя. Справді добре, що ми хоч інколи можемо зануритися в глибини мрій і трішки там поблукати. Мабуть, найсолодші мрії є не про реальне, а про те, чого не може бути, адже інколи так приємно уявляти, що все це насправді існує. Наприклад, інколи хочеться понад усе повернутися в дитинство... чи ще щось таке... А що як ці мрії можуть стати реальністю? Все залежить лише від нас...

Від		цього не
застра		хований...
Кожна		медаль має
дві сто		рони. Так і
тут. З		одного бо
ку –		це те, що
ми мо		жемо ска
зати і не		здуматись
над ска		заним. Інша
сторона		медалі, як
на мене,		є страшні
шою і		принизливі
шою.		Суть в тому,
що буває		багато таких
випадків, коли почина	ються наговорювання поза	

плечима тієї людини. Розумієте, суспільство поділене на дві категорії людей: слабші та сильніші. Ясна річ, що цей поділ є умовним, і ні в кого на чолі це не пише! Але, спостерігаючи за індивідом, ми можемо легко віднести його до тих чи інших. Я вже не раз стикалася у своєму житті з такими людьми. Просто коли ти відчуваєш себе відчуженою, намагаєшся себе переконати в тому, що ніхто тебе не любить і не поважає, то, саме щоби привернути увагу оточуючих, починаєш брехати чи “лжесловити”. Ти бачиш, що твоє вигадування подобається іншим, хоча ніхто навіть не підозрює, що ти змогла до такого опуститись. А для чого? Для чого, питається! Навіть це

робити? Невже не можна привернути увагу іншим шляхом? Насамперед змінити стиль одягу, стиль мовлення, подивитися на світ з позитивної точки зору. Проблемою є те, що більшості починає подобатись, що за допомогою різних дурниць на неї почали звертати увагу, прислуховуватись до її думки. Я веду до того, що у більшості випадків ці дурниці – це плітки або наговорювання на подругу чи на друга. Таким чином, такі особистості починають привертати до себе увагу за допомогою брехні. Зрозумійте, будь-ласка, що рано чи пізно оточуючі все дізнаються, і буде ще гірше, але як можна зупинитись, якщо це вже переходить в азарт???

☹.....☹

Хоч їж “Растішку”, хоч не їж, а час все плине...

Проблеми, проблеми і ще раз проблеми... Ось ще одну не встигаєш вирішити, як тут в додаток ще три, і ніц тут не вдієш. І єдиний вихід – це вирішувати їх. Та що робити, коли вже бракує сил? Треба набиратись духу і казати собі: “Так, я зможу, я сильна (сильний) і я йтиму далі, долаючи всі бар’єри на моєму подекуди і тернистому шляху! Це єдиний вихід...”

Проблеми... Вони приходять, мабуть, частіше, ніж кожен схід сонця, та чи справді кожен з них можна назвати справжньою?

І чи знаємо ми, що то таке – справжні проблеми? Чи через них ми не зможемо насолоджуватись кожним сходом сонця?

Ось згадаймо лише ті часи, коли ми були малявками і в нас не було жодних проблем... і ми були такими щирими, безтурботними, такими веселими та крикливими, безмежно наївними і коли над нашими думками панувала повна торба дитячих мрій, разом з якими ми літали поміж хмарками. Коли ми дивились на цей світ зовсім по-

іншому, коли він ще був для нас таким чистим та таким, яким ми хотіли його бачити.

Тоді для таких маленьких коцюпердиків кожне нове відкриття – перші звуки, кроки, маленькі досягнення були такими особливими, бо вони були першими і неповторними.

Перше маленьке коханнячко (ну, скажімо, симпатія). Воно ж було неповторним! Коли ви бавились після легенького літнього дощу в пісочку з ще ледь знайомим, таким же, як ти малявочкою, а потім ви разом бігали дивитись, як повзає маленький хробачок, шукаючи собі притулку. Або ж ловили метеликів і мерщій відпускали їх, щоб не стерти пилки з їхніх крильця, і дали обіцянку одне одному, що ніколи не розлетитесь, як ці метелики.

А потім... а потім ми ростемо... Йдемо в школу, і для нас відкриваються в цьому великому світі нові стежки, вже не забавка, в якій є етапи, і кожен наступний є важчим, ніж попередній. Отже, долаючи попередні етапи, ми є міцнішими гравцями у наступних. І в кожних наступних перед нами відкриваються все нові можливості.

І так чим далі, тим важче... От халепа! Та ж я не хочу рости далі! Хочу повернутися в той світ казки, де немає турбот... Та ніц тут не поробиш. Та які ж це проблеми? Можна рости, вчитись долати нові рівні, проблеми, намагатися ставати кращими гравцями, міцніти духом та розумом. Потім зустрічати перші симпатії, через які болітиме серденько, а потім те кохання, коли без думки про ту єдину людину не в силі будеш жодного разу вдихнути повітря, коли те єдине оселиться в твоєму серці аж-аж до кінця... А в душі залишатись тими дітьми, які бачать цей світ не таким нечистим, а кращим (чи принаймні зробити його таким), в якому завжди буде безліч мрій, надій, сподівань, які завжди на сонечку

будуть бачити його посмішку і насолоджуватись його теплом.

А коли забуватимете про дитинство, або ж важко буде повернутись туди, то можна просто відкрити улюблену книжечку про Вінні Пуха, або якісь інші казки, чи просто подивитись мультфільм про Петрика П'яточкина чи Капітошку. Повірте, допоможе.

І знайте – життя та світ прекрасні, бо, повірте, Бог знає, що робив, створюючи це все!

© пл. уч. Юльця Чванькова ☺

Дружба

Не знаю, чому так склалося, але зараз майже всі схильні вважати, що дружба між хлопцями є міцнішою, ніж між дівчатами. Можливо, це і трапляється досить часто, але чи не здається вам, що це – черговий придуманий „стереотип”? Можливо ми звикли, що не можемо розраховувати на цю дружбу і тому досить часто не довіряємо найкращій подрузі свої думки чи таємниці, боячись, що раптом „стіни заговорять”? Невже дівчата не здатні товаришувати по-справжньому? Особисто я так не думаю. Не ручаюсь за всіх дівчат, бо інколи, шукаючи ту справжню дружбу, ми (дівчата) самі зраджуємо своїх подруг. Але дівоча дружба існує! Досить часто ми зустрічаємо справжніх друзів, які не „продадуть” в біді.

Чому дуже багато людей вважають, що хлопці ніколи не сваряться за дівчину, але стверджують, що майже завжди в дівчачій дружбі на дорозі стає хлопець? Це також не завжди є правдою! Звичайно, якщо ваша дружба базується лише таких примітивних засадах, тоді все можливо. Але всі дівчата потребують вірних, щирих подруг, які завжди подадуть руку. Думаю, що нарешті варто повірити своїй найкращій подрузі і, не чекаючи на відповідь чи подяку, підставити своє дружнє плече. І тоді колись, в дуже скрутну для вас хвилину, появиться людина, яка допоможе і вам!

©Софійка Сидір ☺

Трохи про стереотипи...

Ніколи не задумувались, чому завжди хлопці перші мають дзвонити до дівчат, чому саме вони дарують нам, дівчатам, квіти, чому перший крок мають робити саме хлопці, а коли дівчина першою скаже: «Я хочу, щоб ти був моїм хлопцем!», то це сприймається в багатьох випадках шокуюче, бо скажете ви: «Яка дівчина, яка має власну гідність і хоча б краплинку поваги до себе буде робити перший крок?!» Принципова дівчина ніколи не дасть хлопцеві так легко завоювати її серце, всіляко даючи привід йому доказувати свою любов, а деколи взагалі й не звертає на цього «дурника» уваги, хоча дуже часто в неї в душі приховані не менш палкі почуття до нього. І деколи так буває, що через наші дівочі принципи, гідність і гордість. втрачаємо такі можливості...

Деколи сидиш собі, думаєш...Могла б бути зараз з кимось таким...Вау! Якого вчора на заставі відшила, бо він хотів тебе провести додому, обійняти, сказати кілька приємних слів, а в тебе не було просто настрою з ним спілкуватися. І навіщо мене хтось має обіймати! Хто він для мене такий, щоб вже обіймати?! Раз потанцював і думіє, що вже все можна. Жах! От так, знову взнаки дають ці принципи. Як каже одна моя близька подруга: «принципи і стереотипи створені для того, щоб спростити собі життя». Фраза над якою варто задуматись. Якби ми не дотримувалися цих неписаних правил, то з одного боку життя могло б бути трохи цікавішим, сповненішим багатьох прикольних хвилин і просто задоволення від того, що біля тебе хтось є.

З другого боку дивлячись, можна сказати, що спочатку можливо тобі буде так прикольно, добре, весело, ангельсько, божественно, цікаво, неперевершено....(синонімічний ряд можна продовжувати довго), але чи задумувався ти над тим, що до пори до часу тобі це може набриднути? Ці надто вже заїжджені і банальні фрази, всі ті самі красивиди з Високого Замку, нудотливі вулички, пройтися якими з кимось таким Вау! було колись для тебе най найзаповітнішою мрією...Старенькі кафе, ті самі відчуття, які мабуть при такому «порушенні стереотипів» просто зникають і ця присутність когось біля тебе стає просто залежністю...Тобі всеодно з ким, головне, щоб з кимось...Ось до чого доводить ця цікавість, це безмежне бажання спробувати все. Все надто швидко набридає і ти вже не в силі стерти ці помилкові дні, тижні, місяці твого існування...

І лиш тоді, коли всі стереотипи зламані, коли всі вершини ніби досягнуті, коли від задоволення тебе вже „верне”, бо насправді це псевдо задоволення завдає лише болю і розчарувань. Тоді, коли ти вже політала десь в небесах, втрачаючи голову, ось тоді починаєш цінувати цю недоторканість, ці найдорожчі ідеали, які для когось є такими смішними дрібничками.Власне тоді тобі хочеться повернутися до того, з чого починалося втілення цієї мрії, найбажанішого ідеалу в житті. А починалося все із тієї недоторканості, з того найменшого дотику, нестримного, все ж прихованого погляду. Все починалося просто з пошуків шляхів до серця, з дитячих образів,

з теплих і солодких примирень...просто з довіри і дружби – твердої, чистої і незломної, яка б не піддавалась якимось мізерним причинам до краху. Коли кожен в будь-який момент сказати: «Досить. Досить створювати собі проблеми. Досить шукати приводу довести свою гідність і гордість».

Коли думаєш, що втрачено все... Ти усміхнена, все ж поранена всередині. Коли ти стоїш над прірвою, оглядаючись назад і не знаєш, що ти взагалі таке...

Тоді в тебе має залишитися лиш один стереотип - бути сильною – де? Всюди. Коли? Завжди.

ЧИ ІСНУЄ ДРУЖБА МІЖ ХЛОПЦЕМ І ДІВЧИНОЮ?

Це питання задають собі не раз багато хлопців і дівчат. Але чи насправді існує дружба між хлопцем і дівчиною, ніхто не зміг довести.

Так, дружба між хлопцем і дівчиною може існувати. Наприклад, якщо ти знаєш цього хлопця(дівчину) ще з дитинства, ви разом ходили в садочок, дружили. В такому ранньому віці ви не могли ще так сильно закохатися, але якщо й закохались, то ця любов довго не тривала б. Через місяць сподобався б хтось інший, а дружба залишилася, не зважаючи на інші обставини.

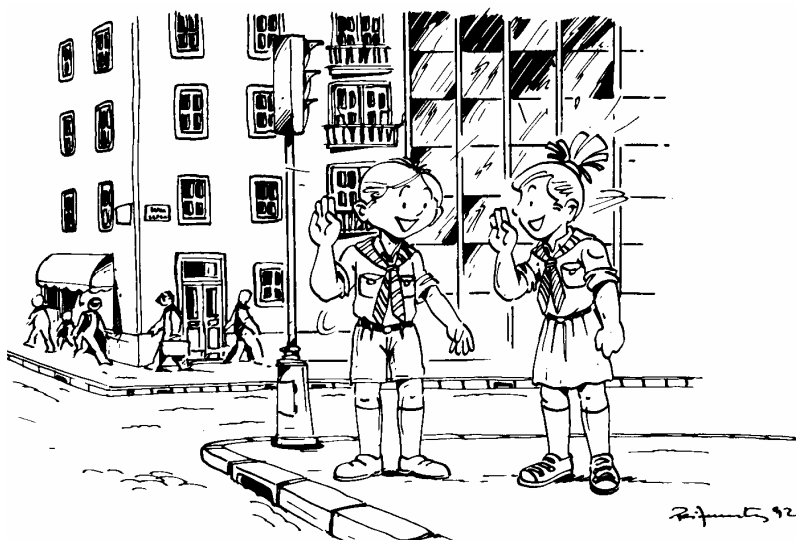
Але більшість хлопців і дівчат стверджують, що дружби між хлопцем і дівчиною не існує. Хлопці ніколи не говорять вголос чи насправді їм подобається дівчина, а залицяються супротивним, тобто, тягають за коси, забирають речі і не хочуть їх віддавати. Тому тут ніякої дружби не може існувати. Але є і другий випадок.

Наприклад, дівчина і хлопець дружили, але через деякий час вони відкинули вбік дружні відносини і почали зустрічатися. Можливо, тому що подорослішали, переосмислили свої стосунки. І пізніше, коли вони стараються повернути ті дружні

Умій почати все спочатку: *«життя, розуміння, дорогу, себе»*(Л. Костенко).

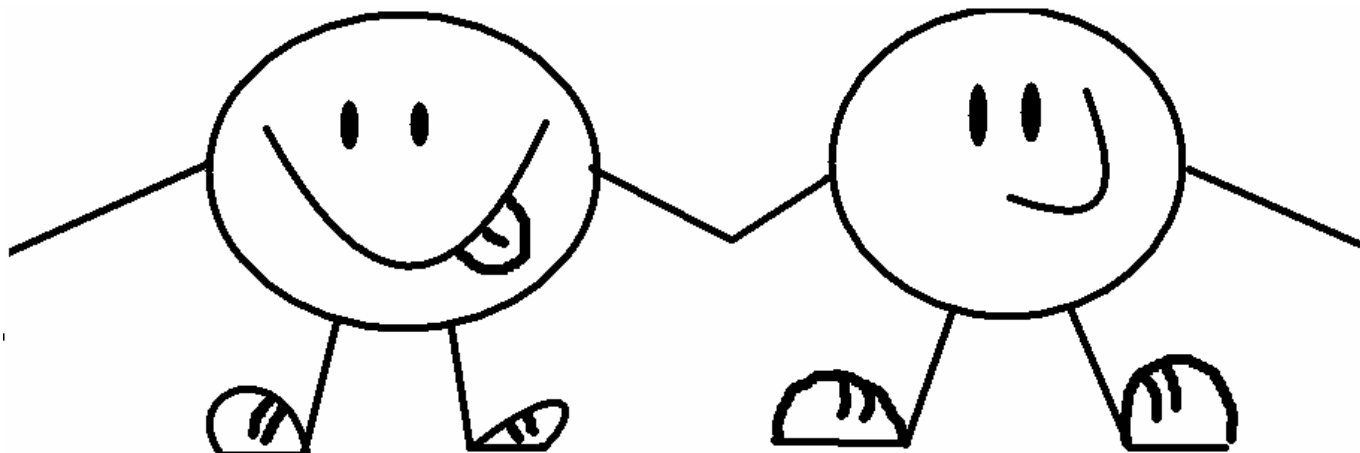
Життя – суцільні падіння і злети. Після холодної зими приходить сонячна весна, після темної ночі – ясний схід сонця...Після психологічної ями – гармонія з життям...І тоді настає прозріння, новий погляд на всі цінності гідної і справді правдивої дівчини. Будь нею. Будь гідною. І тоді досягнеш всього, чого захочеш ...

☺ Соля Кейван ☺

відносини, які мали раніше, то в більшості випадків друзями не лишаються. Тому переважно виходить так, що між хлопцем і дівчиною не може бути дружби, а існує така штука, як любов.

☺ Улянка Вдовичин ☺

*Щиро вітаємо! Бажаємо
щасливого подружнього життя!!!*

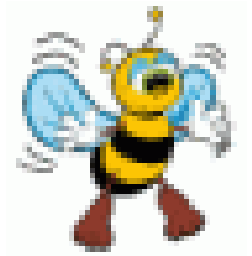
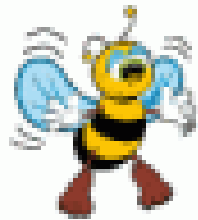

Бли – Бли – Жили

Наше життя котиться у невідомість. Буденність, рутина, все ті ж самі львівські вулички, сонні леви, древні будинки, похмурі люди...» Так скаже хтось, хто не має душі. А ми вміємо побачити життя в найпрекрасніших барвах, донести до вас його таким солодким, чарівним, водночас і надто реалістичним, не змиритися з цією буденністю і перетворити її на свято. Пийте трунок з насолоди, смакуйте мистецтво, творіть і ставайте шедеврами, любіть життя, читаючи нас – всіх ваших - від землі до небес, від глибин до зірок...

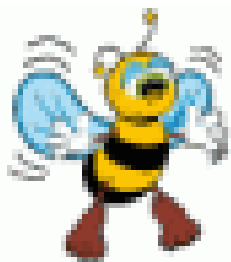
Я встала на коліно,
І в серці зашуміло,
Відчула я той страх
Перед своїм народом,
Тоді я все згадала
Про силу свого духу,
І сльози линули з очей,
Немов той дощ весняний,
Тоді я зрозуміла,
Що час іти вперед,
І взявши в руки прапор,
Присягу вмить я склала,
І глянувши на сонце,
Я знову засміялась.

☺ Улянка Вдовичин ☺

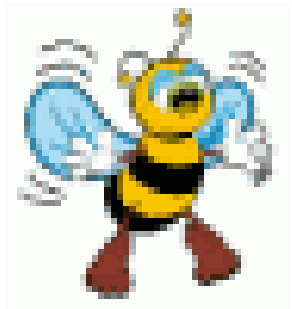
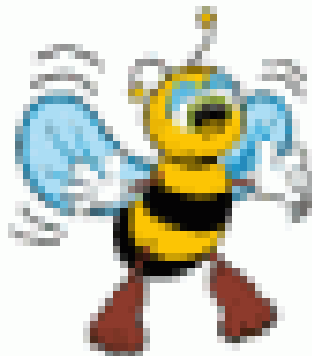

Аби лиш не згубитися у світі,
І ще: не догорати в темноті.
Оце би якось вдалось пережити.
А решта? – Ну чого ж нема в житті!
Чого у дивнім світі не бувало –
Осінній дощ, кохання весняне,
Куди іще мене не закидало,
В чиї іще обійми підштовхне?
А далі що? Ну хто ж ту долю знає?
Які дороги трапляться пройти,
Чи я – самотня свічка у проваллі?
Та ні, не я – у мене ще ж є ти!

☺пл.уч.Леся Засадна☺

Закрався непомітно вечір,
Розлив чіткі фарби.
Заповнив всі прогалини
промайнулогодня,
І, розбудивши самотнього ліхтаря,
Заникався у темний куток кнайпи.
Далека музика, запах диму,
Щось говорили там тихо-тихо.
Можливо все сказати не схотіли
Чи зрозуміти не зуміли.
Але, дарма; що було – того уже нема.
Була це правда чи брехня,
Чергова вигадка з життя,
Тепер однаково – між нами даль.
Ліхтар з цікавістю заглядав у очі –
Чи щось побачив? Може й ні,
Чи зрозумів щось? Не відповів...
А вечір люльку кури в кутку.
Можливо відповідь він знав –
Ніхто ж його там не спитав.
Навряд чи спитати вдасться,
Чи відбудеться чергова зустріч,
Не тут, а взагалі, будь-де...

Сидиш на краєчку гори й споглядаєш на небо,
Це твоя земля, твоє поле, ліси і моря...
Ти високий вже став і тобі вже не треба
Досягати мети. Ти вже ствердив себе за життя!
Подивися донизу – ти нікчемна,

маленька людинка,
Що ще мала мету і лиш зараз її досягла.
І спинилась в дорозі, подивилась на своє небо...
І подумала, богом вже стала вона...
Ти не бог! І тобі ним ніколи не стати,
Ти мізерне створіння для світу цього.
Ти вже думаєш: «Мабуть мені не треба
Щось робити. Я вже бог. І мені це дано».
Ні, маленький! Нам дано лиш йти по стежині,
Що по самі коліна терном заросла,
Нам дано будувати високі стіни,
Досягати й боротися ціле життя.
Відпочив, то іди. Якщо змучений, теж не спиняйся.
Підкоривши вершину, йди вперед до висот...
І змагайся з життям, і твори собі свою долю,
Щоб не впасти з гори й не зазнати «небесних» скорбот.

☺пл.уч. Соля Кейван☺

Головний редактор-пл.уч.Софія Сидір
Перший заступник головного редактора-
пл.уч.Соломія Кейван
Заступник із зовнішніх питань-пл.уч.Юля Чванькова

Забезпечення друку-пл.уч.Соломея Пелех
Мовний редактор-пл.уч.Іра Янів

Художній редактор-пл.уч.Роксолана Наконечна

"Спочатку було слово..."-пл.уч.Соля Кейван
"Ретро"-пл.уч.Катруся Вінтоняк
"Найкращі дівчата"-пл.пр.Марта Смук
"Жабки-мандрівнички"-пл.уч.Аничка Горбань
"Про Спорт"-пл.уч.Юля Чванькова
"Голі дейс"-пл.уч.Роксолана Наконечна
"Анекдоти від Солохи"-пл.уч.Соломея Пелех
"Бай-бай, мила"-пл.уч.Леся Засадна

Тираж "Гамма-5"-1000 примірників

Прапоре наш

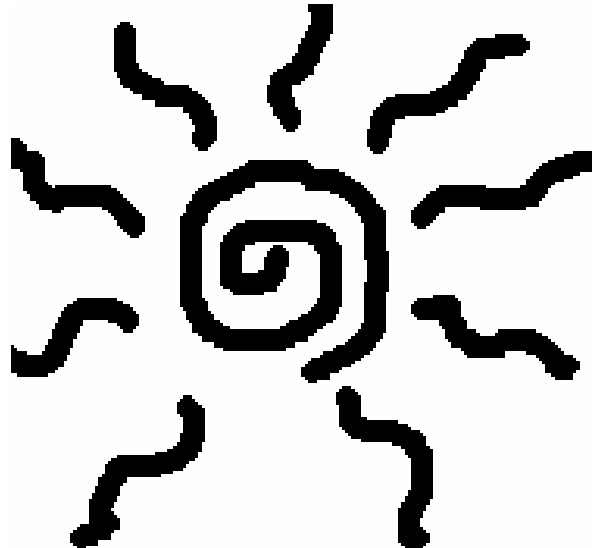
Прапоре наш, замай нам в гордій славі.
І золотом і сріблом заблисти.
Шляхи нові, могутні, величаві,
Бурхливим полетом нам вкажуй ти.

Прапоре наш,
Зорій нам у неволі,
Вогненим сявом воскресних днів.
Не дай забутись нам в тяжкій недолі,
І в грудях розпали завзяття й гнів.

Прапоре наш,
Веди нас в бій побідний,
Крізь блиск мечів, і дим, і смерть, і кров.
Аж як воскресне нарід наш свободний,
Нехай візьме тебе під свій покров.

Прапоре наш,
Багато впаде в бою,
Багато згине в тюрмах, засланнях,
Усім їм перед смертю їх страшною,
Явися ти в останніх тихих снах.

Прапоре наш,
Колючий звій, терновий,
Сплетемо ми терпінням цим страшним .
Він зміниться тобі в вінок лавровий,
Під сонцем волі світлоосяйним

Гратуюю! Тепер-ка я дожився до того, що став асоційованим членом КВ куреня Сагайдачного. В курені мене почали називати зменшувально-пестливо – просто «асоційований» :) Які культурні хлопці, правда? Маю доступ до купи всіляких речей. Он, наприклад, можу тепер цілими днями дзвонити до зв'язкового і чіплятися. Чіплятися не в тому значенні, що ви подумали, а ось так: «Юрко, ну давай поговоримо про справи куреня, ну будь ласка!..» Зрештою, раніше мені ніц не заважало робити так само :) Тому все залишилося по-старому – як був Сагайдачним, так ним і помру. Ух, який веселий початок. Якщо в когось при згадці про мою смерть сталася істерика (малоймовірно, але мені було б приємно :)), то пропоную почитати серйозні речі – Витяг з протоколу сходин куреня Сагайдачного. Ще зніхаємся!

знайліпшими побажаннями, ЯркО

[ст.пл.скоб Ярема Дух, ЛЧ]

ВИТЯГ ІЗ ПРОТОКОЛУ СХОДИН К.Ч. 7 ІМЕНІ П.К.-САГАЙДАЧНОГО ВІД 7.03.05

Звіт за проведення Дня Пластуна

„...Прийшли, побачили, перемогли. Потім довго сперечались, де ж ми перемогли. Хтось сказав „СВ“, були пропозиції про лещетарик та „Чоту Крилатих“. При згадці про „Легіон“ всі схопились за голову. Пронесло... Хтось заїкнувся про „ДП“, але його відразу ж засміяли. „Якби так, то нас би поздоровили“, – сказав виховник – „А з того, що я пам'ятаю...“

Мемуари на 40 хвилин. Нарешті зійшлись на думці, що були на гулянці у Крушельницьких. Даремно ми святкували Гондураський

Новий Рік. Піду та вб'ю Каратника з його Етнографічним гуртком. „Таке цікаве свято! Нові враження!“ А про міцність місцевих напоїв змовчав, гад.

Добре, що взяли відпустку. Що?! Як це вчора закінчилась?! П...<вирізано цензурою> Потім відісплюсь.

Ну, Каратник... Найшли. Схопили. Поздоровили... Приходила старшина. Першим ділом спиталась, чого Каратник валяється на землі побитий. Пояснили, що він постраждав через антисоціальні дії проти куреня.

У відповідь Каратник кричав, що це не гуманно, суперечить П.З. і здоровій логіці. Згадав чиюсь маму... Виховник пожертвував хусткою для загальної тиші. Старшина спиталась про свинство на домівці

(пам'ятаєте попередню Гаму? :) – прим. Ярка). Все списали на Каратника і додали до хустки свисток. Запропонували провести духовно-роз'яснювальну

роботу. Виховник погодився і під мелодійний підсвист з підлоги випровадив старшину за двері.

Потім прийшли Крушельницькі, привітались і

кинулись обніматись. Каратник проявив активність і, слабо посвистуючи, спробував

вирватись. Виховник пожертвував сорочкою і зв'язав малого свистуна, разом з тим розказавши про удар головою і параліч ЦНС. Обдивившись напівголого виховника, дівчата пішли по другому колу. Бигнали їх лише з п'ятого разу. Ї напівзачинені двері

заскочили Хмелі і привітали нас з перемогою. Спочатку завважили Каратника, а потім

вже виховника, який останніми штанами зв'язував полоненого. Свисток істерично підсвистував. Сказали, що в Хмелів галуцинації, розказали анекдот про вазелін і, поки до них доходило, виставили за двері. Через хвилину завалились сусіди з криками: сильно

хлопаємо, нудисти (голий виховник дивився не дуже), викрадачі (Каратник не подавав признаков життя, лиш двічі свиснув), заборонені речі (дівчата забули „щось з квіточками“). Ми розвели руками і вивели мовчки сусідів. 25 відтискань пішли на користь.

Задовбали. Ще 5 відтискань. За що?.. Ще 10. Якого... Плюс 15. <вирізано цензурою>. Це не до мене було. Щось Каратник не подає признак життя. Дивно. Може заснув? О, тема!”

Дід Барило

ПРИМІТКА: Всі імена у цьому протоколі змінено. Співпадіння з реальними подіями чи людьми є випадковим. Курінь Сагайдачного не несе відповідальності за опублікований вище текст та зображення. ШЕ ОДНА ПРИМІТКА: Логіка відсутня.

